

*Sunt zile în care nu observi că munții se înalță tot semeți.
Vin ore când totul îți pare gunoi ce-ntrece cota maximă
a apei, și se revarsă apoi de-a lungul țărmurilor negre.
Sunt clipe în care nu mai recunoști pe nimeni.*

Herbjørg Wassmo

Șapte minute

La ora cinci și trei minute, mă năpădesc părerile de rău: un regret irezistibil care mă înspăimântă și o ia la goană prin trup în vreme ce horcăi și icnesc după aer. Tremur, mă înfior și dau din picioare ca să mă eliberez, dar degeaba.

Peste alte două minute, inspirările disperate ale plămânilor mei s-au oprit în sfârșit. Observ că nu mai am nevoie de aer, ci atâră pur și simplu de o funie, conștient că trupul meu își dă stingerea, organ după organ și mădular după mădular.

După opt minute aud apa lovind dalele de pe podea, sub mine. Un zgomot scrâșnit îmi scapă din gât, în timp ce șiroaie de lacrimi mi se scurg pe obraji, drenând ce-a mai rămas din mine în canalele de scurgere din podea. Simt că îngheț.

Și apoi ea se află acolo, înaintea mea, la fel de cenușie ca restul încăperii. Simt nevoia să râd, să strig de bucurie c-o revăd. Încerc să deschid gura, să-i spun că sunt fericit pe cât poate fi cineva vreodată. În loc de asta, aud o pocnitură și în secunda următoare zac pe podea. Apa dușurilor închisorii îmi spală fața în timp ce arătătorul negru al ceasului de perete tremură pregătindu-se să treacă la următorul marcaj.

Este cinci și zece.

Miercuri

Capitolul 1

Stavanger este orașul cu rahați moi de câine. Se văd ca niște ciuperci mici pe asfalt și, în felul lor afurisit, colorează locul în diverse nuanțe de maro.

Trecând peste o altă ciupercuță de pe asfalt, mă grăbesc de-a lungul străzii Pedersgata, spre centrul orașului. Cândva numit *Aetat*, serviciul pentru șomaj se afla într-o clădire de birouri necompartimentate, cu ferestre mari la parter, care dădeau spre Klubbgata și lacul Breiavatnet. În acest fel, trecătorii puteau să arunce o privire spre amărății dinăuntru care încercau cu disperare să se ascundă de vecini și cunoștințe după plantele din ghivecele de plastic și abajururile de veioze, în vreme ce erau nevoiți să explice de ce nu mai aveau slujbe. De când fusesem ultima dată prin oraș, acest decor pentru indivizi antisociali își schimbase numele și adresa și se mutase într-o locație din apropiere, mobilată mult mai conservator.

Scot un bon de ordine de la automat și iau loc pe canapeaua roșie dintr-o încăpere fără ferestre și fără aer; un soi de buncăr, la nivelul solului, în care mirosul de transpirație, de picioare și duhoarea generală a rataților, care se scurge dinspre clientelă, îți atacă simțurile de-ndată ce-ai trecut pragul. În pofida gloatei din jurul meu, de-abia dacă se aude vreun sunet. Numai o muscă bâzâitoare și țăcănitul sporadic al tastaturii tulbură liniștea.

O consultantă scoate capul pe ușa deschisă pentru a cerceta cu privirea sala de așteptare. Imediat ce mă apropii, îmi strânge ușor mâna și intru.

— Eu sunt Iljana, spune, cu un accent est-european de neconfundat, în timp ce se așază pe scaunul de la birou. Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc, răspund și mă așez.

Părul negru și țepos al Iljanei este prins la spate cu o agrafă. Poartă un costum gri, cu nasturi mari, negri, asemenea celor folosiți ca ochi pentru vechii ursuleți de plus.

— Deci cum vă pot ajuta?

Odată ce-i dau data zilei mele de naștere și CNP-ul, Iljana se întoarce și tastează.

— Thorkild Aske?

— Ăsta-s eu.

— Ați mai fost înregistrat cu cerere pentru un loc de muncă?

— Nu.

Îi dau scrisoarea primită de la asistentul social de la penitenciarul Stavanger.

Iljana se apleacă peste birou și spre monitorul computerului în timp ce citește. De-ndată ce termină, schițează un zâmbet nesigur. Are dinții mici, neobișnuit de mici, aproape ca ai unui copil, iar ochii-i sunt la fel de gri precum costumul.

— Bine atunci, Thorkild.

Își pune mâinile în poală.

— Asistentul social al închisorii scrie că, după ce v-ați ispășit sentința, ați fost de acord să luați parte la un proiect interdisciplinar, care să vă faciliteze întoarcerea în societate. Iar asta-i bine, desigur.

Accentuează cuvântul *bine* și zâmbește din nou.

Dau din cap.

— Am participat la o întrunire a Serviciilor Corecționale, care mi-au găsit o locuință, m-au arondat unui psihiatru și

unui medic de familie, și am discutat cu diverse instanțe de evaluare. M-au ajutat toți să intru într-un grup de sprijin, unde să pot vorbi despre trecut și despre planurile de viitor, ca să las în urmă cariera de delincvent. Dacă mă întrebați pe mine, aș spune că sunt cam sută la sută reabilitat.

Incapabilă să perceapă umorul în spusele mele, își întoarce privirea spre ecranul monitorului.

— Sunteți absolvent al Colegiului de Poliție.

Derulează mai jos, pe ecran, în timp ce vorbește.

— Sergent, inspector, inspector-șef, detașat la Afacerile Interne, și ulterior mutat acolo cu statut permanent.

Ezitănd, își trece vârful limbii peste dințișorii minusculi înainte de a-și întoarce din nou fața spre mine. I-am luat-o înainte:

— Polițiști care vânează alți polițiști.

— Înțeleg, zice ea și dă din cap. Atunci, ar fi normal să căutăm un job în poliție când sunteți pregătit, nu credeți?

Îi întorc zâmbetul.

— Am fost dat afară din poliție, spun, fiind conștient că durerea din obraz și cea din diafragmă revin.

În același timp, gura mea este atât de uscată, încât mi-e greu să vorbesc.

— Poftim?

Deșurubând capacul sticlei cu apă pe care am adus-o cu mine, beau sperând că mă voi simți mai bine.

— Și nici nu mai am dreptul să profesez în poliție.

— Pentru cât timp?

— Pentru tot restul vieții, răspund punând capacul la loc și așezând sticla pe podea, lângă scaun. Pișcăturile din obraz se preschimbă într-o pulsație dureroasă. Și încă puțin, adaug eu.

— Atunci ce vă gândiți să faceți acum?

— Asta speram să-mi spuneți dumneavoastră.

Iau sticla de apă, strângând-o în mâini. Durerea, mirosul, lumina, absența oxigenului din aer și obligația de a sta

pe scaun aici, vorbind cu o persoană străină, o funcționară, toate astea mă neliniștesc. Simt o nevoie puternică de a fi singur într-o încăpere fără suprafețe de reflexie. Însă știu că trebuie să îndur pentru a merge mai departe. Ulf spune că nu-i altă cale.

Iljana aruncă din nou o privire spre scrisoare, înainte de a se întoarce la ecran.

— E adevărat ce scrie aici, că doriți să faceți cerere pentru indemnizația tranzitorie în timp ce beneficiați de tratament medical?

Aprob din cap.

— Capacitatea mea de lucru încă-i pusă sub semnul întrebării – zic și gesticulez ca și cum deschid ghilimele –, în urma „accidentului de muncă“. Oricum, ofițerul meu de contact, asistentul social de la închisoare, personalul medical, capelanul închisorii, medicul de familie, psihologul și prietenul meu psihiatru și cu mine, am ajuns cu toții la concluzia că ar trebui să fac un efort demn de a mă întoarce la lucru cât mai repede cu putință.

— Accident de lucru?

— Nu scrie și asta pe undeva?

Arăt spre scrisoare.

— Acest individ, Thorkild Aske, a încercat să se spânzure de o țevă la dușurile comune, după câteva luni de la începerea executării pedepsei. În timpul vacanței de iarnă, în timpul negocierii.

— Ce s-a întâmplat? croncăne ea.

— S-a rupt funia.

Iljana se holbează la mine de parcă-i e teamă că aș putea s-o atac dintr-o clipă într-alta sau să-mi fac singur rău cu vreo banană de plastic din coșul cu fructe de pe biroul ei.

— Ei bine, se-ncumetă să rostească sfioasă, inspirând adânc și dregându-și glasul, vă gândiți să vă recalificați într-un domeniu?

— Ce domeniu, totuși?

Strâng marginea sticlei atât de tare, încât picături mici de apă îmi stropesc degetele și podeaua.

— Ca inginer petrolist, de patruzeci și patru de ani, cu leziuni pe creier? Agent de bursă? Asistent dentar?

Iljana trage cu ochiul la ceasul din colțul din dreapta al monitorului înainte de a anunța cu o reînsuflețită hotărâre:

— Eu aș sugera să așteptăm rezultatul cererii dumneavoastră pentru indemnizația tranzitorie. Între timp, vom explora opțiunile disponibile pentru a vă reîncepe activitatea, în afara poliției.

Tastează din nou, derulează conținutul ecranului în jos și tastează în continuare, până când, mulțumită în cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Ce-ați zice să lucrați într-un call-center?